

Valentina Mixol

Al món hi ha homes i dones, tot i que això no vol dir que un home sigui superior a una dona, no? Doncs sí, l'home és superior. Abans poques dones reivindicaven la igualtat i quan una ho demostrava massa, a la presó. Les dones al veure aquests fets es van ocultar i els homes (no tots) les maltractaven.

I, en aquest context, un bon dia va nèixer la Valentina Mixol, filla de George Mixol i Elizabet Felina (doctor i dona de fer feines). Quan la Valentina va fer quatre anys la seva mare va afegir-la a un internat durant un temps. Durant aquest temps la senyora Elizabet es va unir a les manifestacions (que eren poques), i més endavant la Valentina tornà. Aleshores, la seva mare també la va unir a aquest món. El pare al saber-ho bufetejà a la mare i... PAM! Va caure a terra. La noieteta (que ho va veure) va esprintar fins la seva mare. Va plorar i plorar sense parar, li cridà al pare: "Per què ho has fet!?". I es va adormir. La mare la seguia portant a les manifestacions i el pare, de tant en tant, se n'adonava i no només pegava a la mare sinó també a la Valentina. La Valentina sempre estudiava a casa. Al fer dotze anys el seu pare la va portar a la seva consulta perquè fes d'infermera. Ella no volia ser infermera, no li agradava i no cobrava perquè era la consulta del seu pare.

La Valentina va créixer així, però un dia a la consulta del seu pare es va enamorar. Cada mes anava a la consulta i es quedava embadalida. Mentrestant, a casa seva, la seva mare tenia aquella tos que saps que és dolenta. D'aquella tos sortia sang. Va anar a la consulta del seu marit i li van fer proves durant setmanes, tenia un tumor al pulmó dret i un de més petit a l'esquerre. Al cap de dues setmanes la van operar. Tot va sortir bé... doncs sí però no. Li van extirpar un pulmó, però l'altre no podien perquè es moriria. La seva mare es va fer unes coses que ara no explicarem. I la mare, al fer-se aquelles coses, va morir.

Durant aquell temps la Valentina es va ensopir, la seva mare s'havia mort i, una novetat, el seu amor no apareixia. Així fins als 19 anys. Llavors començà a canviar, era més feliç. Un dia passejant va veure el seu amor, ell la va reconèixer i li va demanar fer un te. Van parlar, i parlar, i es van enamorar. Ella li preguntà com es deia però ell li va dir que si li deia se'n riuria. Al final li va dir: Martí Culpelat. Ella va canviar de tema i, a partir d'aquí, van sortir més d'un cop.

La Valentina va fer 20 anys i es va comprar una casa. Un dia que sortien es va posar a ploure, ella el va convidar a passar la nit a casa seva i quan es va llevar li havia robat pràcticament tot. El seu pare al saber-ho no va parlar més amb ella.

La Valentina es va fer secretària del president d'una empresa. No li agradava com la tractaven però va aguantar 6 anys de tot i més a aquesta empresa. Finalment, va deixar aquesta feina i llavors es va presentar com a 4a de la llista electoral pel partit polític: P.I.C. (Partit Igualitari de Cardenya). Al partit, era un fet innovador, perquè de dones únicament en tenien dues: ella i la senyora Bubí, la senyora Antònia Bubí.

En fi, aquests eren els deu primers candidats del seu partit: 1) Roger Bec, 2) Antònia Bubí, 3) Joan Orellut, 4) Valentina Mixol, 5) Marc Bordau, 6) Quim Culpelat, 7) Pau Hamstos, 8) Arnau Capdecua, 9) Pol Gup, 10) Martí Culgròs (cosí d'en Quim Culpelat).

Si us hi fixeu surt Culpelat i, sí, era el germà del Martí, aquell que havia robat a la Valentina. Aquest Quim Culpelat no era com el seu germà, al contrari, era molt bon home. També hi sortia un Culgròs, era el cosí d'en Martí i en Quim. Era més que bon home.

Durant aquest temps el seu pare s'anava trobant malament; a poc a poc, s'anava debilitant i de cop i volta es va morir. Al morir-se va deixar una nota on hi deia: "Que la Valentina no vingui al meu enterrament". Tot i que es va quedar la casa, els diners, la consulta, tot. Ella, encara que es va presentar a l'enterrament, no va parlar, ni va saludar, ni va dir res a ningú. Va vendre

la casa i li va deixar la consulta a un dels doctors que treballaven amb el seu pare. Així ho va fer.

Van fer campanya i més campanya fins a les eleccions.

Van anar fatal. Aquests van ser els resultat: (total d'escons: 500, necessaris: 250)

- PCC: 242 escons. El P.C.C. era el Partit Conservador de Cardenya.
- PD: 100 escons. El P.D. era el Partit Demòcrata.
- PIC: 100 escons. El P.I.C. era el Partit Igualitari de Cardenya.
- PU: 58 escons. El P.U. era el Partit Unitari (que no us enganyi el nom).

En fi, el P.C.C. va guanyar les eleccions però necessitava pactar amb algun partit perquè llavors en Joan Caní (que era l'anterior president) pogués tornar a ser president. Llavors, en Roger Bec (el president del P.I.C.) va animar al seu partit, va ajudar al P.D. (tot i que ells estaven pitjor) i els va recomanar NO pactar amb el P.C.C., no només per ajudar-los a ells, sinó a tothom.

Tornem a la Valentina, ara passava molt de temps amb la senyora Antònia Bubí i amb el senyor Roger Bec. El P.C.C. va pactar amb el P.U. i no va durar ni 4 anys. Al cap de 3 anys i mig van tornar a haver-hi eleccions → PCC: 201 escons, PD: 148 escons, PIC: 102 escons i PU: 49 escons.

I ara què? Ja fou diferent però, igualment, guanyà el P.C.C. Un moment, era oficial, el P.C.C. havia fet trampes!; el P.C.C. havia robat 13 escons. Li van sumar 10 escons al P.D. i 3 al P.I.C. Mentre el P.I.C. ho celebrava, en Roger Bec va sortir a prendre l'aire i un home de fosc es va apropar a ell i li va preguntar: "Sí?". Ja, ja, sí què? No s'entén. L'home s'allunyà d'ell i li disparà 5 trets a la panxa. Quants morts, no? No va ser l'únic.

La Valentina va acabar 2a del partit, en principi, però al final la senyora Bubí es va retirar i la Valentina es convertí en cap de llista. Va fer uns discursos que, imagineu-vos com eren!, van arribar arreu del món. Van impactar tant que el P.D. i el P.I.C. es van unir, el nom dels dos partits junts era J.I.C. (Junts per la Igualtat a Cardenya). Altre cop, res sortia bé i van jutjar a la Valentina, perdó, a la Presidenta Mixol. Per què la van dur a judici? Doncs perquè era igualitària. De què? De res, fou una loteria: Traïció i Rebel·lió.

Evidentment, qui l'havia jutjat no la va votar, segurament eren del P.C.C.... i la gent, no es va quedar quieta, es van mobilitzar cap als jutjats i hi va haver ferits per culpa de la policia, però, al final, hi van poder entrar. Van "robar" la Valentina i la van deixar a sobre d'un balcó. La Valentina va fer un discurs al seu poble: "Fa temps que penso en un món millor, crec que tots el volem, però no ho demostrem. Fa temps que demano igualtat, pau i llibertat. Per això, demano que no feu res, deixeu que em jutgin i llavors veurem si hi ha un món millor... Igualtat, pau i llibertat."

"El que he volgut explicar amb aquesta història és que hem de defensar les nostres idees, la nostra autonomia i els nostres drets per més que no ho vulguin. Hem de lluitar sempre!"

Autor: Jordi Babia Priu

5è